

[Stæhr Johansen.]

dem paalagt, berettiger dem efter min Mening ubetinget til dette Tilskud. Det er nu engang ikke nok med Monumenter og Tak. Der maa en direkte økonomisk Anerkendelse til. Denne Retfærdighedshandling, Udbetalingen af Forskellen mellem den danske og den engelske Hyre, hvis den højtærede Handelsminister beslutter sig til at efterkomme de søfarendes Ønske, vilde ogsaa medføre, at de udbetalte Beløb kunde anvendes til hel eller delvis Tilbagebetaling af de Laan, som Staten har ydet de søfarende under Besættelsen.

Et andet Ønske, som Skibsofficererne nærer, er en Ordning af Spørgsmaalet om Understøttelse i de Tilfælde, hvor de efter den saakaldte Statsferie maatte staa uden Beskæftigelse. Det er jo saaledes, at de søfarende, der kommer hjem efter at have sejlet uden for Spærrezone, faar 3 Maaneders Ferie paa Statens Regning. Efter Udløbet af denne Ferie kan det jo hænde, at de staar uden Beskæftigelse, og de ønsker derfor Mulighed for at opnaa en Understøttelse i saadanne Tilfælde. Regler herom er indført i Holland og Belgien, hvor der inden for et vist Tidsrum — vistnok et helt Aar — udbetales en Understøttelse, der begynder med 80 pCt. af Gagen og falder til 50 pCt., indtil den paagældende faar Beskæftigelse eller til Aaret er udløbet.

Dette Spørgsmaal blev i sin Tid udskilt fra Ferieloven, fordi det efter Ministeriets Ønske skulde ordnes særskilt. Men da Sømandenes og Søfyrbødernes Organisationer ikke har nogen Interesse i denne Sag, fordi de har statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, hvortil der jo ydes Statstilskud, der medfører, at disse Foreninger kan udbetale de arbejdsløse Søfolk ca. $\frac{4}{5}$ af deres Løn i Understøttelse, omfatter dette Spørgsmaal kun Skibsofficererne.

Skibsofficererne har ikke statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, fordi de under normale Forhold foretrækker at klare dette Spørgsmaal selv uden Tilskud fra Stat og Kommune. Men her er der Tale om en ekstraordinær Situation, som de ellers ikke kan komme ud af, og da Lande som Holland og Belgien har kunnet yde deres Søfolk en saadan Understøttelse efter Feriens Ophør, mener jeg, at den danske Stat ogsaa kan gøre det over for de Skibsofficerer, der under normale Forhold sætter en Ære i at klare Understøttelsesproblemet af deres egne Midler. Jeg beder derfor om, at dette Spørgsmaal maa blive taget op til velvillig Overvejelse af den højtærede Handelsminister.

Der kan næppe være Tvivl om, at Tje-

nestemændenes Vilkaar under denne Krig har været daarlige. Reallønnen har trods Dyrtilstillæggene været faldende, og Samfundet kan ikke andet end være Tjenestemændene taknemmelige for den Resignation, de har udvist under Krigen. Dette Forhold kan imidlertid ikke fortsat forblive uændret; det maa være et Retfærdighedskrav, at Lønningskommissionen, hvor dette Spørgsmaal er under Debat, fremmer sit Arbejde saa hurtigt, det overhovedet er muligt. Der ventes i mange Tjenestemandshjem med Længsel paa et Resultat. De danske Tjenestemandslønninger har altid været for smaa, ikke mindst naar man tænker paa de Krav, man stiller til en Tjenestemand. Og vi er alle interesserede i, at vore Tjenestemænd stadig er af en høj Standard. Men ønsker man det, maa Samfundet ogsaa honorere det.

Der er i Forbindelse hermed et Spørgsmaal, der berører en Gruppe af Tjenestemænd særdeles meget, nemlig den nedsatte Aldersgrænse for D. S. B. Jeg ved meget vel, at denne Sag er til Behandling i Lønningskommissionen, men ogsaa paa dette Omraade venter man paa et Resultat. Spørgsmaalet har været drøftet i Organisationerne og her paa Rigsdagen praktisk talt, siden Ordningen i 1933 kom til Verden paa den daværende Trafikminister Friis-Skottes Initiativ. Som Grund angav man dengang, at der var for mange Tjenestemænd, og at Antallet maatte reduceres; man valgte derfor at nedsætte Aldersgrænsen fra 70 til 65 Aar. Først var det Mening, at denne Forholdsregel kun skulde gælde i 3 Aar, men saa let slap man ikke af med den. Senere er Aldersgrænsen hævet, i 1938—39 til 66 Aar, i 1940—41 til 67 Aar, og her staar vi i Dag.

Nu kan en Sag altid ses fra to Sider. Der kan ikke være Tvivl om, at man fra de ældres Side betragter dette Forhold med megen Bitterhed, hvad den nylig meget omtalte Retssag med stor Tydelighed viste. At man fra de yngres Side naturligvis ser det som en Fordel, at man paa denne Maade avancerer noget hurtigere, er mere end forstaaeligt. Hvis 70 Aars Grænsen genindføres, vil man kunne sige, at de, der nu i Kraft af den gældende Ordning er avanceret fem Aar, før de ellers vilde have gjort det, derved faar en gunstigere Stilling. Dette er rigtigt, men med den Udvidelse i Driften, der har fundet Sted, og som jeg senere skal komme til, kan dette afhjælpes ved en Omnormering, saa at de yngre ikke bliver stillet daarligere. Men det, som i hvert Fald alle inden for Etaterne er enige om, er, at det er